

da ret ubilligt, at en Styrmand kun i ganske enkelte Tilfælde skal have Adgang til Understøttelse, og jeg vil derfor opfordre den højtærede Indenrigsminister til ved Overvejelsen af dette Pensionsvæsen ogsaa at medtage dette, at Styrmand efter en lignende Tjenestetid som Skibsførerne, nemlig 20 Aar, blive pensionsberettigede. Jeg tror, at samtidig vil Administrationen finde, at en Sum af 300 Kr., som i disse to enkelte Tilfælde har været Summen for Styrmandenes Pension, er for lille.

Tillige burde der være Anledning til at tage under Overvejelse, hvorledes Handelen vil stille sig over for Enker efter Skibsførere og Styrmand. Jeg har for nylig haft Lejlighed til at erfare et saadant Tilfælde, som efter min Overbevisning godtgør, at der virkelig bør søges Regler og gode og fornuftige Regler her. Ved 3dje Behandling af Finansloven i Fjor blev der bevilget Pension til en af Handelens ældste og mest veltjente Skibsførere, der havde været i Handelens Tjeneste siden 1867 til i Fjor, da han søgte sin Afsked. Det hedder i Motiverne, at han paa Grund af Svagelighed var uskikket til en længere Virksomhed, og efter hans økonomiske Forhold var han trængende til Understøttelse. Det viste sig ogsaa virkelig, at Manden ikke søgte for tidlig bort fra denne anstrengende Tjeneste, idet han nemlig døde, inden vi naaede at faa bevilget ham denne Pension, der blev vedtagen af dette Ting. Han døde, udslidt efter et langt Livs Arbejde i den vanskelige og farefulde grønlandske Fart, og naaede altsaa ikke selv at faa godt af sin Understøttelse. Nu skulde man tro, at naar Direktionen af den grønlandske Handel erkendte, at efter hans økonomiske Forhold var han trængende til Understøttelse, maatte det samme gøres gældende over for hans Enke. Der blev derfor søgt — ja Pension kan det jo ikke hedde — en Understøttelse for denne Enke, og denne Sag er for ganske nylig bleven ordnet af den grønlandske Handel. Jeg har ikke set den officielle Tilkendegivelse fra Direktionen om, hvor meget der er tilstaaet denne Enke, men jeg har faaet Meddelelse om Sagen af en Skibsfører i den grønlandske Handel, som har søgt at ordne Sagen for Enken, og jeg tror, det kan betragtes som givet, at han ikke har misforstaaet Situationen eller opfattet fejlagtig den Besked, han har modtaget af Direktionen. Han udtalte sin Glæde over, at det dog var lykkedes for Enken at faa noget, men samtidig udtalte han Skuffelse over, at det ikke blev

mere. Og man kan ikke fortænke Manden i, at han blev skuffet, naar man hører, at Beskeden fra Direktionen gik ud paa, at nu vilde Enken faa tilstillet 40 Kroner, og hvert Halvaar vilde hun mod Indsendelse af Leveattest faa tilstillet en lignende Sum, altsaa aarlig 80 Kr. Det er en gammel Kone, jævnaldrende med den gamle, for nylig afdøde Skibsfører, om hvilken Regeringen den Gang erklærede, at han, som det hedder i Motiverne, var trængende til Understøttelsen. Jeg synes nu virkelig, at man uden at sige for meget kan betegne en saadan Understøttelse paa 80 Kr. aarlig som en Understøttelse, Staten egentlig ikke kan være bekendt at give. Det blev i Gaar af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Anledning af Styrmandenes Pension omtalt, hvad Kjøbenhavns Kommune giver i Pension til en Lygte-tænder, og det er aabenbart, at ingen Kommune i Landet vilde tilstaa Enken efter en gammel veltjent Bestillingsmand i en anstrengende og ansvarsfuld Gerning en aarlig Understøttelse af 80 Kr. Enten vilde man sige: Enker komme os ikke ved, vi have intet at bestille med Enkerne, eller man vilde bevilge en Understøttelse, der dog havde nogen Skik. Det er aabenbart, at 80 Kr. aarlig sømmer det sig næppe for den danske Stat at give. Jeg vil derfor opfordre den højtærede Indenrigsminister til at tage hele dette Spørgsmaal, som jo kun stammer fra et Reskript fra 1845, op til samlet og fornyet Overvejelse.

Jeg havde dernæst ønsket at fremsætte nogle Bemærkninger om den jydskse Telefonsag, en Sag, som ovre i Jylland snart er brændende. Paa Grund af den fremrykkede Tid skal jeg dog fatte mig kort, idet jeg ganske kan henholde mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte derom i Gaar. Der synes jo at være en ret ejendommelig Forskel i den Maade, hvorpaa Regeringen har stillet sig til det private Selskab, der raader her paa Sjælland, og til de tre jydskse Selskaber, som nu i en længere Aarrække have ompændt Jylland med et Telefontæt og besørget Telefoneringen der. Man synes at have delt Rigets Provinser saaledes, at Sjælland helt skal overgives til det private Selskab — man hører endog, at Statstelefonen afviser Samtaler og henviser dem til det private Selskab — medens man saa ovre i Jylland søger den Indtægt, som er nødvendig for at bringe Balance i dette ny Statsforetagende. Jeg skal bemærke, at jeg kender ikke andet